

В ТЪРСЕНЕ НА ДЪРЖАВНИКА

(коментар на националиста)

Никола Алтънков | 26 септември 2016 г.

Две неприятни случки през последните дни: един руснак се отнесе към страната ни горе-долу по същия начин както руснаците изобщо, а напоследък и техните управници. Императорска, комисарско-болшевишка, нова Русия (Горбачова-Елцинска-Путинска) – всъщност равно! Нищо ново от 1881 до 2016. Колкото и вярва да се вдига историята не се променя, нито пък резултатите. Имперска Русия заплати с лихвите за лошото си отношение към България. В 1918 Русия приключи участието си в Европейската война и капитулира пред Германия, Австро-Унгария Турция **и България** с Брест-Литовския договор. Болшевиките на Ленин-Троцки сринаха и погубиха империята **безвъзвратно**, а синът на Александър III се оказа последният руски император и с цялото си семейство бе принесен курбан на социализма в 1918. Комунистическа Русия бе ефективно **погребана** в 1991 и никога вече няма да се възроди. Путин не е Сталин и страната му не е СССР. Когато сегашният президент си отиде, Русия ще продължи да съществува, тя няма да изчезне нито като територия, нито по население, но шансовете са, че няма да бъде много по-различна от настоящата. Понеже нейните интереси остават постоянни, макар че те не непременно налагат обидно и презрително отношение към съседите и специално към нас.

Нашите братя от Македония пък забъркаха последния гаден инцидент: едно нещастно човече разби не плочата на Мара Бунева на моста в Скопие – любимо занимание на българофобите - а един малък по размер, но много мил и трогателен символ за участието на български войници в големите битки за Македония. Понеже на Каймакчалан има убити български и сръбски войници, но и македонци, облечени в български бойни униформи. Както и трябваше да се очаква, правителството в Скопие се солидаризира с вандалската постъпка и укори България. И тук нищо чудно. Македонските политици плуват в сръбски води още от прокламирането на независима

Македония в 1991. Самият Любчо Георгиевски (вече български поданик, без _ски) рано-рано разбра, че за да може ВМРО-ДПМН (какво име на партия само, Боже упаси!) да продължава да управлява, трябва да играе на сръбската струна, така близка на мнозинството от новите македонци. Груевски е хитър и обигран политик, който знае как да събира електорат, да печели избори и да управлява и кой знае дали сърбите му са толкова мили и драги. Но това ще продължи докато повечето македонци не осъзнаят, че опасността за държавата им не идва от България, даже не и от собствените им арнаути, а от тия които през последните 150 години копнеят за обща граница и за подялбата на техната територия. А България през 1992 отказа недвусмислено – за кой ли път вече? – да участва в разпарчаросването на Македония от сърби и гърци, този път и с наше участие, за Бог да прости!

Оттук идва и заглавието на моя коментар: **търси се български държавник!** Да оставим дежурните площадни янлъш-националисти да дигат врява, агентите на ДС да ни учат на патриотизъм, а политиците да се изреждат в поредното си говорене на глупости, с които мислят, че печелят гласове. Може някой и да им се хване на въдицата.

Английска поговорка: "sticks and stones may break my bones but words will never hurt me"! Анадънму? Като ми дрънкаш глупости кой ли ми те слуша? Това не значи, че на думите не бива да се обръща внимание, напротив, произнесени от политици те издават намерения, настроения, намеци, условности...Но на тях се реагира не толкова с насрещни думи, това се оставя в ръцете на професионалисти-дипломати и чиновници. Държавникът реагира като действия. Не като дрънка за щяло и нещяло.

В случая с Русия той ще помисли как да запази страната си най-добре от руската заплаха. Тя е актуална, предвидима и отколе. Ще запази добрите отношения на България с Русия каквото и да казват руснаците. Но ще мисли и как да постъпи, ако заплахата премине в действия. Да си спомни как са се справяли държавниците ни в миналото. Цар Борис III запази дипломатическите отношения със СССР тогава когато Германия изглеждаше

непобедима, а ние бяхме неин съюзник, и даже когато болшевишка Русия изпращаше без капка свян въоръжени диверсанти (парашутисти и подводничари) да се бият наравно с поддържаните от нея родни терористи против страната си. Стефан Стамболов разреши руско-българския проблем като принесе себе си в жертва – само и само България да пребъде.

А с Македония? Ах, тези наши мили, непослушни братя. Като ги гледа и слуша човек за миг не може да забрави, че те са също като нас, също толкова несръчни, груби, невъзпитани и малко глуповати. Досуц братя! Как да им се сърдиш? „Брат брата не храни, ама тежко му който го няма“. Доказвали сме го в целокупната си история, а и след като братята ни обявиха независимостта си в 1991. И то няколко пъти.

Българският държавник ще наложи вето за достъпа в Европейския съюз (ЕС). Но не на Македония, за нея ще направи всичко възможно да бъде приета колкото се може по-скоро. НА СЪРБИЯ! Тази страна трябва да бъде спряна на всяка цена. Не само за последователната си неприятелска и недружелюбна политика спрямо България – царска, комунистическа и демократична (както България така и Сърбия). Да не се увлича в натрапваните му глупости кое за славянска (братска?) солидарност, кое за православна, кое за добросъседска. Интересите на двете държави винаги са били антагонистични и продължават да са такива. Отпреди сръбско-българската война от 1885, отпреди коварния сръбско-гръцки съюз против страната ни в надвечерието на Балканската война, отпреди сръбско-югославските бомбардировки над Кюстендил и другаде през април 1941, през посърбяването на Моравската долина и Ниш, на Цариброд и Босилеград та чак до последните заигравания с „шопското малцинство“ което сервираха на наивния уж министър-председател Орешарски в 2014, а и на комунистчето (също м-р председател) Виденов, което с две изречения се отрече от Западните покрайнини.

Но не само за това. А понеже и в момента гръцко-сръбските планове насочени против България се съсредоточават в непрестанна борба за

приемане на двете държави – Сърбия и Македония – **едновременно** в ЕС, а никога поотделно. Оттам идва гръцкият бойкот на Македония след 1992, заяждането с името на държавата им, предложението направено на България за подялба на Македония, съвместните усилия на двете държави за последователното (и успешно) саботиране на коридор № 8 (Бургас-Дуръс), (не)изграждането на ж.п. линията София-Скопие (европейски скандал – единствените съседни столици без ж.п.връзка), изолирането и заобикалянето на страната ни отвсякъде и по всички възможни начини - магистрално, енергийно и относно стопански и търговски инициативи. Българският държавник няма да бъде глух и сляп за да не съзре всички изброени тенденции в отношенията на България с тези две страни. И да постъпи по единствения възможен начин – **безусловното спиране на Сърбия** за влизането ѝ в ЕС и пълна подкрепа на македонските ни братя. Те днес ни се сърдят, утре пак ще ни обичат. Така е във всяко семейство, така ще бъде и с нас.